

Naschrift van de Redactie

Aangezien het hier een mogelijke eerste waarneming van een in Nederland nog niet eerder met zekerheid vastgestelde soort betreft, heeft de Commissie voor de Nederlandse Avifauna in zijn vergadering van 15 oktober 1966 bij de behandeling van deze, op uitstekende wijze beschreven waarneming, zeer grote voorzichtigheid aan de dag gelegd. De als zeer lichtbruin beschreven „wangen”, de in de tekening weergegeven zeer lichte kopzijden, en oorstreek en de naar achteren smaller wordende witte wenkbrauwstreep, de niet karakteristieke houding van de getekende vogel, maar vooral de vraag of aan de vereiste van twee gekwalificeerde waarnemers is voldaan, hebben het de Commissie moeilijk gemaakt een beslissing te nemen. Daarom heeft de Commissie besloten deze waarneming van een in het veld moeilijk herkenbare soort niet als een „eerste” waarneming voor Nederland te aanvaarden. De Commissie tekent er bij aan, dat de mogelijkheid van de juistheid van de determinatie door hem zeer groot wordt geacht. Men zie voorts de aantekening van de redactie bij een overeenkomstig geval, in *Limosa* 38 (1965), p. 101. — K. H. V.

EEN NIEUW BROEDGEVAL VAN DE KRUISBEK (Loxia curvirostra) IN ONS LAND.

Tijdens de excursie naar de Hoge Veluwe op 30 april 1967 voor de deelnemers aan het congres „Natuur en Mens” van het Wereld Natuurfonds, maakte ik met de bekende ornitholoog Dr. Bruce Campbell een korte wandeling. Bij het zandterrein aan het hek van de wildbaan dat naar het museum leidt, hoorden en zagen wij een tweetal Kruisbekken die kwamen aanvliegen in een hoge grove den. Na enig zoeken vond mijn metgezel ook het nest, waar het wijfje op was gaan zitten, terwijl het mannetje al gauw weer wegvloog. Dit nest zat in een dikke tak bij de top van de boom op ongeveer 8 meter hoogte, was opvallend groot voor deze kleine vogels en van buiten met takjes bekleed. Wij vermoedden dat er jongen in zouden zitten, maar zagen geen beweging van de grond af, evenmin veertjes of uitwerpselen. Hoewel de boom goed beklimbaar was, zagen wij daar van af.

Op 5 mei bezochten mijn vrouw en ik de boom opnieuw en ontdekten dat anderen deze eerbied voor het leven niet hadden weten op te brengen. Een tweetal in de grond gestoken stokken wezen de weg naar de den, er lagen twee dikke afgebroken takken onder waar de schors kennelijk van af getrapt was, en het nest was volkomen verdwenen. Enkele honderden meters daarvan namen wij nog enige keren een paartje Kruisbekken waar en hoorden de aardige zang van het mannetje. Het zong in een tempo dat aan een Putter deed denken, met telkens een aan de lokroep ontleend „twink, twink, twink” er in verwerkt.

Helaas blijken dus de nesten van onze zeldzaamste broedvogels zelfs in onze natuurmonumenten niet veilig voor vandalen te zijn. Volgens de Avi-

fauna is dit het tweede zekere broedgeval van de Kruisbek (*Loxia curvirostra*) in Nederland. De eer van het zo vlot ontdekken van dit nest komt aan Campbell toe, die als Schot de nestgewoonten van de vogel goed kent.

W. H. Bierman.

SUMMARY:

New record of Crossbills nesting in the Netherlands

While walking with me in our national park „de Hoge Veluwe” on April 30, 1967, Dr. Bruce Campbell was the first to see two Crossbills (*Loxia curvirostra*) flying on to a fairly tall Scots pine. Both birds disappeared for a short time before the male flew away. The hen remained in the nest my friend subsequently discovered some 30 feet up. The birds probably had young, but we failed to see any movement or droppings. When my wife and I came back on May 5 we discovered that the tree was marked and had been climbed, two big branches having been broken off and no sign of the nest remaining.

This should be the second authenticated record of Crossbills nesting in the Netherlands.

BROEDGEVALLEN VAN KEPEN (*Fringilla montifringilla*) IN NEDERLAND

Naast de — in de loop der tijden — lange lijst van zomerwaarnemingen van Kepen in Nederland bestonden tot voor 1965 slechts twee concrete gevallen die duiden op broedpogingen.

Het eerste geval dateert uit 1942, toen een Keep op onbevuchte eieren te Kortenhoeft heeft gebroed (zie *Ardea* 32: 249). Het tweede geval uit het voorjaar van 1957, toen een paartje Kepen in Apeldoorn nestelde (zie *Limosa* 30: 155). Dit nest is waarschijnlijk door Vlaamse Gaaien verstoord.

Het eerste definitieve broedgeval heeft in 1965 in een boomgaard bij Lexmond (Utrecht) plaats gevonden. Ontdekkers van dit broedgeval waren de heren G. G. A. Fazzi en Dijkstra (zie *Vanellus* 18: 205—206). Het nest bevond zich op ± 3 meter hoogte in een appelboom en in het nest zaten drie of vier jongen. Slechts een jaar na dit eerste broedgeval werden in 1966 twee nesten van de Keep te De Cocksdorp gevonden, één even ten zuiden van dit dorp en één in een bos ten oosten hiervan (zie *De Pieper* 5: 75). Eén van de nesten, gevonden door de heer J. I. Boon, lag op ± 6 meter hoogte in een grijze wilg. Toen niet bekend met het broedgeval in Lexmond meende ik te doen te hebben met het eerste Nederlandse broedgeval. De jongen uit dit nest zijn door hevige regen- en hagelbuien vroegtijdig doodgegaan. Het andere nest bevond zich op ± 3 meter hoogte in een bergdennetje. Uit dit nest zijn 3 jongen uitgevlogen. Bij dit laatste nest verbleven op de dag van ontdekking 2 ♀ en 1 ♂.

Twee overeenkomsten bij deze drie broedgevallen moeten hierbij vermeld worden. Alle drie nesten zijn in feite gevonden doordat de mannetjes een hard „Wiet wiet” lieten horen. Voorts vonden alle drie de broedgevallen laat plaats, zelfs voor Scandinavische begrippen. Het eerste nest werd gevonden